

МИЛЕНА ФУЧЕДЖИЕВА

СЕКСЪТ

И КОМУНИЗМЪТ 2

РОМАН

enthusiast

Милена Фучеджиева
Сексът и комунизмът 2

- © Милена Фучеджиева, автор, 2015
 - © Антоанета Волева, дизайн на корицата, 2015
 - © „Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015
Enthusiast – запазена марка на
„Алто комюникейшънс енд пбблишинг“ ООД, 2015
- ISBN 978-619-164-193-2

МИЛЕНА ФУЧЕДЖИЕВА

СЕКСЪТ И КОМУНИЗМЪТ 2

РОМАН

enthusiast

София, 2015

1988 г.

Избухна фойерверк от шарени светлини, които потъваха в тотален мрак и се появяваха отново в перфектна симетрия. Колкото повече стискаше очи, толкова по-ярки ставаха. Трябваше да ги отвори, за да излезе окончателно от поредното нощно бягство в света на сънищата. В момента, в който го направи, светлините се завъртяха за последно и изчезнаха, но главоболието остана. Погледна настрани и ѝ се зави свят още преди да е тръгнала да се изправя. Мястото до нея беше празно. Слава богу. Беше излязъл отдавна и нямаше да се налага да се преструва, че е свикнала. Измъкна се от огромното легло, залитайки, и се повлече към хола.

Снощи беше поредната от безброй вечери, в които бяха препили и препушили. Този път с повод. Не че имаше значение дали има повод, или не, махаха си главите редовно, това поне беше напълно позволено. Снощният повод беше част от тридневно празнуване на брака на Сашо с американка.

След кратко безмозъчно стърчане в средата на хола Лола реши, че има нужда от друга действителност. От онази действителност, която не съществуваше. Разноцветните светлини се появиха отново за момент, тя премигна и тръгна. Трудно уцели входа за видеокасетата, но успя да си пусне Синди Лаупър. *Girls wanna have fun*. Момичетата искат да се забавляват. Опитва се да си поеме дълбоко дъх и се задави от кашлица. Проклетите цигари.

Трябваше да се освести, сутринта почти си беше отишла. Синди имаше „фън“ по улиците на Ню Йорк, а Лола трябваше да възстанови, да сглоби чувството си за „фън“ в

блока на ЦК в квартал „Изток“ така, както сглобяваше легото на сина си. Невинаги успяваше да сглоби дните си в приемливи форми, с легото беше лесно. Втренчи се тъпо в клипа. Синди беше пълничка, но сладка и така безгрижна. Пътят до кухнята и кафето беше дълъг. Отвратителна сутрин.

Сашо, Сашето, любимият приятел на Лола от тийнейджърските ѝ години, беше станал любим и на съпруга ѝ. Току-що се беше прибрал от двугодишен престой в Америка, откъдето си беше довел жена. Беше заминал, неочаквано беше се и върнал, и то с американска съпруга. Това събитие не се връзваше с „ведрата обстановка на свобода и взаимно разбирателство“, която цареше в държавата. Лола не беше виждала баща си от години и беше до такава степен свикнала с мисълта, че няма право да има баща, че не беше сигурна дали някога го е имало. Привилегиите, с които беше обградена, имаха граница от бодлива тел.

Баща ѝ също беше заминал, но никога нямаше да се върне, а тя беше тук. Пътят към него беше отрязан, отсечен, прекъснат и изгорен от някого. Мост не съществуваше. Неги делеше океан, нито пустиня. На хиляди километри от България бъдещето на баща и дъщеря беше решено в кулите на северен замък, „наследник на Древния Рим“, построен от Иван Грозни през 1547 г. от хора, които не се интересуваха от отделни човешки съдби, а от обща „човеколюбива“ идея. Съдбата на Лола беше част от Голямото Човеколюбие.

Булката на ужасно чаровния Сашо, Анджи, беше скучно и симпатично по американски момиче от български произход, израснало във Вашингтон. Нейният единствен непреодолим чар беше, че беше американка. Идваше от ТАМ, от невъзможната страна на неограничените възможности, за която Лола тайно и безнадеждно мечтаеше. Беше родена в приличен за живеене затвор, в който щеше и да

умре. Това беше ненарушима даденост. Анджи беше първата и единствена американка, която Лола беше срещала някога, и това беше събитие, внесло кратка радост и възбуда в света на ограничените възможности.

До онази вечер Анджи беше винаги усмихната с тази детска подкупваща с искреността си, американска усмивка, която всички харесваха. До онази вечер във финландските бунгала в Боровец.

Сашето беше прекрасен, артистичен, високо интелигентен, с бърз ум и иронично чувство за хумор. Лола обожаваше компанията му. Дори и преди да замине за Америка, в него имаше нещо различно, привлекателно и космополитно. Винаги миришеше на хубаво. Начинът му на обличане, излъчването и маниерите му бяха като от видеоклип на „Тиърс фор Фиърс“. Напълно несъвместим със заобикалящата го среда, беше невъзможно да не бъде забелязан. Искреше с присъствие. Беше само на двайсет и две години, няколко години по-малък от нея, но необичайно прозорлив и напълно наясно с ненарушимия ред в държавата. В Америка беше завършил фризьорско училище и умееше да подстригва като бог.

Постоянната, подмолна криза, в която Лола плуваше в свои води като че ли съвсем спокойно вече години наред, я накара един ден да отиде на гости на Сашо и да го накара да ѝ отреже косата. Резултатът беше зашеметяващо модерна прическа, като на Уитни Хюстън от клипа *I wanna dance with somebody*. Скосеното на врата каре без бретон я промени неузнаваемо, придавайки ѝ външност на същество от ЗАПАДА. Никой друг в България нямаше такава прическа.

Американците бяха пуснали MTV в средата на 1981 г. и Лола и приятелите ѝ непрекъснато разменяха касети с най-новите клипове. Източногерманските забавни програми и „Шарено котле“ бяха завинаги изместени от клипо-

вете на „Депеш Мод“, Стинг, Тина Търнър, „Аеросмит“ и „Дайър Стрейтс“. Всички стояха зашеметени пред телевизорите, откъдето Марк Нопфлър си искаше неговото MTV, чуковете от филма „Стената“ на Алън Паркър маршируваха във фашизирани редици и беше ясно, че Стената е повече от стена. Тя беше затвор, за който никой не смееше да мечтае дори наум да бъде разрушен някой ден. От другата ѝ страна живееха, истински живееха, всички тези красиви и талантиливи хора, на които никой не забраняваше нито да изглеждат както искат, нито да пеят за каквото пожелаят.

Поля се с кафе, напсува се, облече фланелката на мъжа си и се домъкна пак до хола с идеята да допие остатъка от него, гледайки тъпо в една точка. Касетата беше свършила. Застана на вратата впечатлена. Това не го беше виждала друг път. Килимът беше покрит с накъсан на ситни парченца вестник „Работническо дело“.

– Господи, к'во е т'ва... Нищо не помня... Не съм го направила аз обаче, сигурна съм... Няма как да е и Анджи, тя не знае какво е „Работническо дело“... Сашето се е вбесил на пияна глава...

Лола се довлече до канапето и се стовари безсилно, затваряйки очи в опит да притъпи гаденето, което набираше сила като цунами. Слънцето грееше нагло, озарявайки купчини от фасове и мръсни чаши, все едно че не бяха купонявали четирима, а петнайсет души. Вонята на цигари и алкохол беше нетърпима. Хукна към тоалетната да повърне.

Сашето, Анджи, Лола и съпругът ѝ се бяха напили безпаметно, което само по себе си не беше новина. Докато както обикновено Лола се караше с мъжа си на дивана, младоженците се търкаляха, натискайки се – на пръв поглед страстно, – по мекия килим. Вторият поглед беше за хора, познаващи добре Сашо. Точно тази страст не беше възможна. Беше лъжа. Тъжна лъжа.

Последното, което помнеше, беше, че Анджи плачеше захлупена по корем на пода, а Сашо се опитваше да я вдигне, разпалено и умолително увещавайки я нещо. Предишния ден четиримата се бяха прибрали от кратко сватбено пътешествие до бунгалата в Боровец. Между хола и спалнята на бунгалото нямаше врата и нямаше как да не чуят как Анджи плаче. Рева цяла нощ, а Сашо отново отчаяно се опитваше да ѝ обясни нещо. Вероятно току-що беше осъзнала, че новият ѝ съпруг беше „хомосексуалист“, „педераст“, „педал“, „швестер“. Думата „гей“ беше непозната за социалистическа България. А може би не беше осъзнала нищо, освен че съпругът ѝ не искаше да прави секс с нея в първата им брачна нощ.

Започна да събира накъсаното „Работническо дело“. Мамка му! Със сигурност Сашо го беше накъсал. Тези малки късчета бяха създадени с яд. Анджи нямаше причина да го прави. За нея „Работническо дело“ сигурно беше нещо като „Ню Йорк Таймс“. От друга страна, явно вече имаше причина да накъса на дребни парчета не само всеки вестник, но и всяка илюзия.

Горкият Сашко. По всички възможни начини се беше опитал да избяга от себе си. Налагаше се да опита. Нямаше друг избор, освен да пробва. А Анджи плачеше, защото ѝ беше станало ясно в какъв безнадежден филм се беше вкарала. На всичкото отгоре във враждебна към нея и съпруга ѝ държава.

Не можеше да мисли повече за тях. Този ден беше ден като всички други и всички в България бяха тъжни, без да го осъзнават. Тъгата се моташе безцелно по „Раковска“, обяснена като нервно заболяване. Представяна като леко срамна неуравновесеност на характера, понякога я обявяваха за лудост. Сашо беше различен, Лола също беше различна, по друг начин, а най-лесно обяснение за всичко

беше лудостта. Тя беше законната различност, подлежаща на лечение и превъзпитание. Тъгата нямаше значение.

Нищо нямаше значение. Липсата на смисъл нямаше нищо общо с новия черен телевизор „Тошиба“, купен с връзките на Колев от Кореком, нито с елегантно обзаведения хол, нито с новата прическа като на Уитни Хюстън, нито с пачката в чекмеджето на нощното шкафче, нито с илюзорната близост със Запада през клиповете на нелегалните видеокасети, нито с американските филми, нито с „успешния“ брак на Лола с „успял“ мъж.

Мъжът ѝ беше успял. Успехът му имаше много страни и една от тях беше, че Лола седеше вцепенена от неговия успех, от собствения си успех на омъжена успешно жена и от успешното положение, в което се намираше. Знаеше и не знаеше как се беше озовала в толкова успешна ситуация. Най-големият ѝ успех тази сутрин, в този момент, беше, че благодарение на алкохола, вместо болка, не чувстваше нищо. Голямото нищо беше за предпочитане пред болката. Беше се научила да вика нищото на помощ, както в онази приказка с неволята някой викаше „Неволюоооо, неволюооо“. Лола тихо и медитативно привикваше нищото и то се отзоваваше на секундата, забивайки тъпата си игла във вената ѝ с точността на сестра Рачет от „Полет над кукувиче гнездо“. Сутрините налагаха нищото да е по-голямо и влиятелно от вечерите. Поради яснотата на незамъглената от алкохол утринна мисъл, неприятна и истерична като физзарядка, контролът беше наложителен. Вечер нищото постепенно отстъпваше на весело нищо, размивайки се в търсене на забавления, способни напълно да го изместят. Чак такива забавления обаче не съществуваха.

Тази сутрин, както безброй други сутрини, следобеди, вечери и неспирни денонощни кръговрати, нищото беше

препълнен пепелник с горчиви среднощни фасове, полуизветрял алкохол, наранено от „любов“ тяло, повръщане, изречението „трябва да се стегна“, самото стягане и постепенното встъпване на нищото във владение на деня на Лола.

Тя също беше нищо и беше свикнала с това. Да предадеш себе си, беше нищо. Беше предател. Не се понасяше. И от осъзнаването на нищото не следваше нищо. Беше слаба ученичка по математика, но се справяше чудесно с житейската математика и там стойността ѝ беше нула, а понякога, както тази сутрин, отиваше и към минусови стойности.

Да, този ден беше като всички други дни.

Милена Фучеджиева
СЕКСЪТ И КОМУНИЗМЪТ 2

Редактор *Мария Чунчева*
Художник *Антоанета Волева*
Коректор *Снежана Бошнакова*
Предпечат *Лиляна Карагьозова*

Българска. Първо издание.

Формат 60 x 90/16

Печатни коли 18

ISBN 978-619-164-193-2

Издава

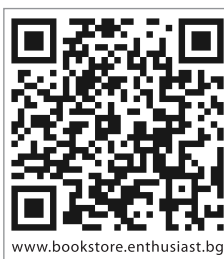
enthusiast

Запазена марка

на „Алто комуникайшънс енд пбблишинг“ ООД

София, ул. „Кракра“ №20
тел. 02/ 943 87 16, факс: 02/ 943 87 18
e-mail: office@enthusiast.bg

Книгите на „Ентусиаст“ може да закупите с отстъпка
от www.bookstore.enthusiast.bg

www.bookstore.enthusiast.bg

Печат АЛИАНС ПРИНТ

СЕКСЪТ И КОМУНИЗМЪТ 2

Историята на Лола Карамихова продължава.

Сексът е власт. Властта е секс. В живота на Лола и двете са сделка, в която тя е губеща, но няма как да не подпише. Маруся Докова е влюбена в новия си съпруг, министъра на външните работи на НРБ Орлин Колев, а той сънува сънища, за които никой не бива да знае. Колев се опитва да опитоми двайсетгодишната Лола, примката се затяга около врата ѝ, тайният сблъсък между двамата, за който Маруся не подозира, е на ръба да взриви всичко. Недостижимата мечта за любов и свобода е лабиринт от компромиси, в който Лола се загубва все повече.

Едно високопоставено семейство, родено от невидимо насилие, притежава всичко, което човек може да пожелае. Освен едно – достойнство.

Липсата на свобода в България е развращаваща даденост.

www.enthusiast.bg

9

786191

641932

Цена 16.00 лв.